

Arrest

nr. 40 533 van 19 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2010.

Gelet op artikel 39/77 en artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de provincie Baghlan. U verklaarde zich een eerste keer vluchteling op 09.10.2009.

U stelde dat u Afghanistan had moeten ontvluchten omdat u problemen kende met de Taliban.

Deze asielaanvraag werd op 10.11.2009 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Afghanistan. U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Op 07.01.2010 diende u een tweede asielaanvraag in.

Als nieuw element haalt u een Afghaans document aan, alsook een advies van het BCHV, waarmee u wenst aan te tonen dat u wel degelijk van Afghanistan afkomstig bent.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt:

“Dient echter door het CGVS te worden opgemerkt dat u de status van vluchteling noch deze van subsidiair beschermde kan worden toegekend.

Zoals hierboven reeds werd aangegeven werd uw eerste asielaanvraag geweigerd omdat noch aan uw asielmotieven, noch aan uw verklaringen betreffende uw herkomst uit Afghanistan geloof kon worden gehecht.

Wat betreft uw asielmotieven dient naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag vooreerst te worden opgemerkt dat u geen nieuwe elementen aanbrengt die een ander licht zouden kunnen werpen op de beoordeling ervan.

Wat vervolgens uw herkomst uit Afghanistan betreft, dienen volgende vaststellingen te worden vermeld. U steunt uw tweede asielverzoek op een document dat u via uw schoonbroer uit Afghanistan heeft ontvangen.

Dit document, waarvan u heden het originele voorlegt, werd u eerder per fax vanuit Afghanistan opgestuurd, zo beweert u (CGVS, p.2).

Vreemd genoeg draagt dit document de landencode van Pakistan, te weten “0092”, hetgeen klemt met uw bewering omtrent de herkomst ervan en evenmin van die aard is om uw bewering dat u van Afghanistan afkomstig bent te ondersteunen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

U noch uw advocaat slagen erin een aanvaardbare verklaring voor deze toch wel opmerkelijke vaststelling te verschaffen.

Even opmerkelijk is de vaststelling dat u er geen enkel idee van heeft wat dit document precies is of inhoudt (p.2): u zou uw schoonbroer opgedragen hebben u enkele stukken op te sturen maar wat hij u nu eigenlijk heeft opgezonden, weet u in het geheel niet. U heeft klaarblijkelijk zelf geen enkele moeite genomen om het document zelf door te nemen en u te vergewissen van de inhoud ervan.

Blijkt uit de vertaling van dit document, toegevoegd aan de groene map van het administratieve dossier, dat dit een schrijven van uw oom betreft, gericht aan de openbare aanklager van Pol-i Khomri, waarin hij het heeft over de dood van uw vader en het feit dat u zich genoodzaakt zag het land te verlaten.

Op zich al uiterst merkwaardig dat u van de inhoud hiervan niet op de hoogte bent aangezien u precies op dit stuk een nieuwe asielaanvraag baseert.

Er kan dan ook bezwaarlijk aangenomen worden dat dit document de eerdere appreciatie van het CGVS in gunstige zin vermag te wijzigen.

In tweede instantie draagt u een advies van het BCHV aan.

Dit advies betreft feiten en vaststellingen die aangehaald werden in de beslissing inzake uw eerste asielaanvraag, waartegen u niet in beroep bent gegaan bij de RVV.

Niettemin kan, wat betreft de opmerking aangaande het gebruik van de Afghaanse kalender, gesteld worden dat de kennis van deze kalender door het CGVS niet als determinerend element in de beoordeling van iemands afkomst wordt beschouwd, doch als deel van een geheel van elementen die tesamen doen twifelen aan iemands afkomst.

Wat de kennis van deze kalender betreft dient, terzijde en in zoverre nodig, overigens te worden opgemerkt dat u wederom blijk geeft van een manifeste onkunde ervan aangezien blijkt dat u zelfs niet weet wanneer het Afghaanse Nieuwjaar gevierd wordt en u evenmin kan zeggen of u de laatste “Newroz” in Afghanistan dan wel elders vierde (p.5).

Dit is hoogst merkwaardig. Het gaat hier niet over details of over precieze kennis die van iemand verlangd wordt, maar integendeel over algemeen gekende en zeer eenvoudige zaken die deel uitmaken van het alledaagse Afghaanse leven.

Wat vervolgens het plan van uw regio betreft dat u zou hebben opgesteld en dat u middels het advies van het BCHV voorlegt, dient te worden gesteld dat ook dit feiten betreft die betrekking hebben op een eerdere asielaanvraag, waarin u overigens aanvankelijk verklaarde van de provincie Logar afkomstig te zijn, vervolgens van het district Dahane-e Ghor (Baghlan) en later van het district Pol-i Khomri (Baghlan).

U wijzigt dus voortdurend uw verklaringen aangaande uw regio van herkomst.

Bovendien kan bezwaarlijk gesteld worden dat dergelijke tekeningen, die door eender wie en onder eender welke omstandigheden kunnen zijn opgesteld, vermogen aan te tonen dat iemand werkelijk afkomstig is uit de regio waarop het plan betrekking heeft.

Er kan dan ook niet anders dan besloten worden dat de nieuw aangebrachte elementen niet vermogen een ander licht te werpen op de eerdere appreciatie van uw asielaanvraag.

Immers, het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht heeft geboden op uw verblijfssituatie van de voorbije jaren, noch op de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het biedt de asielinstanties evenmin de mogelijkheid na te gaan met welke regio in Afghanistan u, eventueel via familie of via een ander netwerk waarop u kan terugvallen, nog banden heeft én in welke regio van Afghanistan of daarbuiten u nog over een reële mogelijkheid tot vestiging beschikt.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan terwijl anderen zich hebben gevestigd in Tadjikistan, Rusland, Dubai of India én aldaar een reëel alternatief hebben ontwikkeld. Voor de asielinstanties is het van belang om te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker in Afghanistan woonde, wáár hij in Afghanistan woonde, waar hij er nog reële vestigingsalternatieven heeft (bijvoorbeeld via netwerken in de regio waarop hij nog kan terugvallen), dan wel of hij sinds een lange tijd, mogelijks zelfs altijd, buiten Afghanistan heeft verbleven.

Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker sinds lange tijd uit Afghanistan is vertrokken of er zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaats geen zicht biedt op de mogelijkheid tot vestiging in een bepaalde regio van Afghanistan of geen zicht geeft op zijn reële verblijfssituatie elders, is het voor de asielinstanties onmogelijk om een correct en juist zicht te krijgen op de eventuele nood aan bescherming van deze persoon, noch op zijn reële vestigingsalternatieven.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR-Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status is het de plicht van de asielzoeker om de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen.

Indien úzelf geen duidelijkheid scheidt over uw verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt u het CGVS in de onmogelijkheid uw nood aan bescherming correct te beoordelen.”

1.3. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 5 februari (lees: maart) 2010 als eerste middel een schending aan van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*. Hij voert ook een schending aan van artikel 62 van voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij werpt op dat de bestreden beslissing *“niet op voldoende wijze heeft geantwoord op zijn asielaanvraag dd. 24 juli 2007 waaruit duidelijk blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève.”*

Hij stelt absoluut niet akkoord te kunnen gaan met het besluit van de Commissaris-generaal om zijn asielaanvraag als ongegrond af te wijzen op basis van beweerde incoherenties en omissies.

Hij vervolgt dat de Commissaris-generaal zich beroept op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, wat manifest onjuist is, maar benadrukt dat de ongeloofwaardigheid van een relaas de gegrondheid van de aanvraag niet in de weg staat.

Hij laat gelden dat *“vervolging niet noodzakelijk te betekenen heeft dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt maar ook kan verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden”* en dat *“het bewijzen van gegronde vrees vaak een moeilijke zaak is.”*

Verzoeker benadrukt dat hij bij zijn verhoor veel informatie heeft verstrekt en elke vraag gedetailleerd heeft trachten te beantwoorden en verwijst naar het verslag van het BCHV welke een advies opstelde aangaande de redenen die hij opgaf tot staving van zijn aanvraag.

Hij is van mening dat *“men rekening dient te houden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst waarbij duidelijk is dat de heersende situatie van onzekerheid een veralgemeend gegeven aan het worden is”*. Hij argumenteert dat *“ook blijkt uit het uitblijven van recente rapporten dat de situatie niet positief evolueert”* en dat *“Zelfs de opperste Amerikaanse bevelhebbers geven grif toe dat de algemene veiligheid sterk achteruit aan het gaan is”*.

Verzoeker laat gelden dat hij na contact met zijn schoonbroer een faxbericht heeft ontvangen dat hem om een onbekende reden vanuit Pakistan en niet uit Afghanistan is toegezonden.

Hij beklaagt er zich over dat het origineel dat hem nadien per post werd toegezonden, niet door de Commissaris-generaal op zijn echtheid is onderzocht waarbij de Commissaris-generaal tekort schoot aan zijn plicht om mee te werken aan de waarheidsvinding.

Hij verklaart dat hij maar vage notities had van de inhoud van dit stuk gezien het opgesteld is in een voor hem vreemde taal en weet alleen dat het een officieel document betreft met betrekking tot zijn situatie.

Hij motiveert het ontbreken van instellen van beroep tegen de "eerste weigering" door het feit dat hij geen goede bijstand genoot en verkeerdelijk werd geadviseerd geen beroep aan te tekenen.

Aangaande de kalender van Afghanistan stelt hij dat zoals door het BCHV duidelijk werd aangegeven "verzoeker gene kennis had van de kalender in Afghanistan en dat dit geen bijzonder gegeven is". Hij laat gelden dat "ook in verband met de regio heeft verzoeker met de hulp van het BCHV een gedetailleerde beschrijving gegeven".

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel een "schending aan van artikel 33 van de Conventie van Genève met betrekking tot de status van vluchteling van 8 (sic) juli 1951".

Hij licht toe dat "doordat de Commissaris-generaal zonder meer het beroep heeft verworpen, kon hij zonder enig verder onderzoek de aanvraag van verzoeker afwijzen".

Hij laat gelden dat hij onmogelijk naar Afghanistan kan terugkeren gezien hij met grote zekerheid het slachtoffer zal worden van wraak door de Taliban.

Hij voert aan dat "Immers stelt het ministerie van Buitenlandse Zaken dat de lokale autoriteiten grote capaciteitsproblemen ondervinden waardoor hun dienstverlening ontoereikend kan zijn. Buitenlandse troepen hebben een te beperkt mandaat zodat men niet kan tekenen op hun bijstand. Het Ministerie van Buitenlandse Zaken laat verder weten dat de veiligheidssituatie in Afghanistan onzeker blijft en het er uiterst onveilig is".

2.1.3. Verzoeker voert in een derde middel een schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2, 4, 5 en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004.

Hij stelt dat artikel 48/3 "enkel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève waarin alleen sprake is van het land van dewelke hij de nationaliteit heeft" en dat "artikel 48/4 net hetzelfde principe volgt".

Hij wijst er op dat de ambassade van Afghanistan verzoeker uitdrukkelijk als een onderdaan beschouwt en dit gegeven door de Commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (sic) niet betwist wordt.

Hij laat gelden dat voormelde Richtlijn op geen enkel ogenblik vereist dat de asielzoeker recent in zijn land van oorsprong verbleef en dat enkel in geval van een staatloze het land van herkomst wordt uitgebreid naar het land waar deze staatloze gewoonlijk verbleef. Hij verwijst naar een artikel van G. Westerveen van september 2009 met betrekking tot "Recent verblijf in asielbeslissingen".

Bescherming weigeren op basis van een verblijf in een derde land, is geen grond volgens hem omdat artikel 53, §1, 4° afgeschaft is.

Verzoeker vraagt hem de status van vluchteling toe te kennen en hem eveneens de status van subsidiaire beschermings toe te kennen.

2.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat hij inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, beschikt over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen juridische procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005,

nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Vervolgens benadrukt de Raad dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad stelt aangaande de opwerping van verzoeker dat de bestreden beslissing "*niet op voldoende wijze heeft geantwoord op zijn asielaanvraag dd. 24 juli 2007 waaruit duidelijk blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève*" vast dat deze elke feitelijke grond mist aangezien er in hoofde van verzoeker geen sprake is van een asielaanvraag die dateert van 24 juli 2007.

De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze de bestreden beslissing op deze onbestaande aanvraag had kunnen antwoorden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn -tweede en huidige- asielaanvraag, ingediend op 7 januari 2010, baseert op hetzelfde asielrelaas als aangevoerd in het kader van zijn -eerste- asielaanvraag, ingediend op 9 oktober 2009.

Voor wat betreft verzoekers problemen met de Taliban, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 10 november 2009 van de Commissaris-generaal werd besloten tot de ongelooftwaardigheid van zijn beweerde herkomst uit Afghanistan en dus van deze problemen aldaar. Tegen deze beslissing werd geen rechtsmiddel ingediend; ze moet dus als definitief worden beschouwd.

De Commissaris-generaal is, naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, derhalve niet bevoegd om zijn beslissing van 16 november 2009 met betrekking tot de eerste asielaanvraag, nogmaals te beoordelen.

De bewering van verzoeker dat hij bij zijn eerste asielaanvraag geen goede bijstand genoot en ook verkeerdelijk werd geadviseerd geen beroep tegen deze beslissing aan te tekenen, wijzigt hier niets aan.

De bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt zich dan ook tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn huidige asielaanvraag; dit betreft in casu een Afghaans document en een advies van het BCHV, en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

2.2.2.1. Verzoekers uitleg (zie sub 2.1.1.) dat nadat hem was tegengeworpen dat de landencode op de fax van het Afghaans document dat hij bijbracht, Pakistan als punt van transmissie vermeldde, hij niet precies wist hoe die faxtransmissie vanuit Pakistan gebeurde en dat *“het is mogelijk dat het document via-via werd doorgestuurd”*, wordt niet aangenomen gezien hij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal beweerde dat deze *“alleszins vanuit Afghanistan gebeurde”* (zie verhoorverslag van 29 januari 2010, p. 2).

De vaststelling van de Commissaris-generaal dat het opmerkelijk is dat verzoeker geen idee heeft wat dit stuk precies is of inhoudt, is terecht. Zijn verklaring dat hij maar vage notities had van de inhoud van dit stuk gezien het opgesteld is in een voor hem vreemde taal en alleen weet dat het een officieel document betreft met betrekking tot zijn situatie, wordt in redelijkheid niet aanvaard. Immers tijdens het verhoor op 29 januari 2010 (zie voormeld verhoorverslag, p. 2) verklaarde hij enkel dat hij niet geschoold was en het dus niet kon lezen.

Van verzoeker mag inderdaad worden verwacht dat hij desnoods enige moeite doet om op de hoogte te raken van de inhoud van het enige document waarop hij zijn tweede asielaanvraag baseert.

De bewering van verzoekers dat het stuk niet in zijn taal is opgesteld, wordt door verzoeker trouwens niet aangetoond.

De vastgestelde onwetendheid in hoofde van verzoeker omtrent de inhoud van het stuk keert zich tegen hem.

Zijn beklag dat het origineel van dit document dat hem nadien per post werd toegezonden -de omslag waarin dit enig document hem was toegestuurd, werd door verzoeker weggesmeten (zie het verhoorverslag van 29 januari 2010, p. 1)- niet door de Commissaris-generaal op zijn echtheid is onderzocht, raakt kant noch wal en bevestigt zijn desinteresse in het voorgelegd stuk. Onafgezien het feit dat het niet de taak is van de Commissaris-generaal om lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen, wordt vastgesteld dat uit de vertaling van het document blijkt dat het gaat om een -handgeschreven- briefje uitgaande van verzoekers schoonbroer aan de diensten van de Openbare aanklager in K. City. Men kan moeilijk van de Commissaris-generaal eisen zoals verzoeker lijkt te verwachten dat hij dergelijke correspondentie uitgaande van een privé-persoon in Pakistan of Afghanistan, aan een authenticiteitsonderzoek onderwerpt.

Trouwens documenten hebben in deze enkel een ondersteunende kracht, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.2.2.2. Wat betreft het tweede element (zie sub 2.1.1.) dat verzoeker aanbrengt tot staving van zijn tweede asielaanvraag, stelt de Raad vast dat dit een schrijven van 5 januari 2010 betreft, gesteld in de Franse taal, uitgaande van de VZW Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, en gericht aan de heer F. Geysen.

Dit schrijven vangt aan met een beschrijving van de feiten, geeft een samenvatting van de evaluatie gedaan bij de eerste asielaanvraag, en ontleedt vervolgens deze evaluatie op het punt van de wijze van evaluatie die de bewijslast verzwaart, het gebruik van de Afghaanse kalender, de kennis van de plaatselijke geografie, en het recent verblijf in Afghanistan.

De Raad is van oordeel dat dit schrijven enkel een kritiek inhoudt op de beslissing van 16 november 2009 van de Commissaris-generaal naar aanleiding van de eerste asielaanvraag van verzoeker op 9 oktober 2009.

Er is vooreerst geen enkele wettelijke bepaling die toelaat dat een advies van een VZW de inhoud van een definitieve beslissing van de Commissaris-generaal waartegen geen rechtsmiddel meer mogelijk is, opnieuw ter discussie stelt.

Uit dit "advies" blijkt ten andere dat het weergegeven relaas van de feiten bekomen is bij verzoeker zelf, en de analyse van de evaluatie een kritiek uitmaakt op de vaststellingen in de bestreden beslissing van 16 november 2009 dat verzoeker *"blijk geeft van een manifeste onkunde ervan aangezien blijkt dat u zelfs niet weet wanneer het Afghaanse Nieuwjaar gevierd wordt en u evenmin kan zeggen of u de laatste "Newroz" in Afghanistan dan wel elders vierde (p.5). Dit is hoogst merkwaardig. Het gaat hier niet over details of over precieze kennis die van iemand verlangd wordt, maar integendeel over algemeen gekende en zeer eenvoudige zaken die deel uitmaken van het alledaagse Afghaanse leven."*

en *"waarin u overigens aanvankelijk verklaarde van de provincie Logar afkomstig te zijn, vervolgens van het district Dahane-e Ghorri (Baghlan) en later van het district Pol-i Khomri (Baghlan). U wijzigt dus voortdurend uw verklaringen aangaande uw regio van herkomst."*

zodat *"Immers, het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht heeft geboden op uw verblijfssituatie van de voorbije jaren, noch op de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het biedt de asielinstanties evenmin de mogelijkheid na te gaan met welke regio in Afghanistan u, eventueel via familie of via een ander netwerk waarop u kan terugvallen, nog banden heeft én in welke regio van Afghanistan of daarbuiten u nog over een reële mogelijkheid tot vestiging beschikt."*

2.3. Wat betreft de aangevoerde schending (zie sub 2.1.2.) van artikel 33 van het Verdrag van Genève, merkt verweerder terecht op dat dit artikel een verbod tot uitzetting of terugleiding bevat dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.4. Aangaande verzoekers derde middel (zie sub 2.1.3) betreffende de schending van bepaalde artikelen van Richtlijn 2004/83/EG benadrukt de Raad dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoeker hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

De beslissing van 16 november 2009 van de Commissaris-generaal besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaanvraag en de daaruit voortvloeiende vrees voor vervolging en weigerde van hem de status van vluchteling te erkennen zoals voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

De door verzoeker bijgebrachte stukken in het kader van zijn tweede asielaanvraag, vermogen naar het oordeel van de Raad niet de vastgestelde ongeloofwaardigheid omtrent zijn problemen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, i.c. Afghanistan, te herstellen.

De status van vluchteling kan aldus niet worden toegekend, voormeld artikel 48/3 is niet geschonden.

Aangaande verzoekers grief dat wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van voormelde wet, de Commissaris-generaal een extra voorwaarde toevoegt aan voormeld artikel, namelijk -het bewijs van- *"het recent verblijf"* in Afghanistan, leest de Raad in de beslissing van 16 november 2009 van de Commissaris-generaal (zie p. 3): *"De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen."*

Inderdaad ook in het voormeld artikel "Recent verblijf in asielbeslissingen" (zie p. 8) wordt gesteld dat *"Enkele miljoenen Afghanen hebben vaak vele jaren als vluchteling doorgebracht in Pakistan of Iran en het is inderdaad aannemelijk dat onder de Afghaanse asielzoekers in Europa ook personen zijn die kortere of langere tijd als vluchteling in die landen hebben verbleven alvorens door te reizen. Niettemin, het land van nationaliteit blijft Afghanistan, en de gestelde vrees voor vervolging zal beoordeeld moeten worden in het licht van de omstandigheden in Afghanistan"*.

De Raad wijst er op dat een loutere verwijzing naar een algemene toestand ook wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus niet volstaat. De wetgever heeft immers bepaald dat steeds sprake dient

te zijn van een reëel risico op ernstige schade en de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85).

Concreet heeft dit tot gevolg dat niet alleen rekening dient gehouden te worden met wat gekend is over de situatie in het land van herkomst van de asielzoeker doch ook met zijn persoonlijke situatie. Hij moet, in het licht van de objectieve situatie in zijn land van herkomst en zijn persoonlijke situatie aannemelijk maken dat hij een reëel risico loopt.

Het UNHCR-Handbook on Procedures and Criteria for Determining the Refugee Status bepaalt trouwens (zie nr. 205) dat het de eerste plicht is van een asielzoeker om de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen.

De Commissaris-generaal besluit in de bestreden beslissing en verzoeker heeft in het kader van zijn tweede asielaanvraag dit besluit niet kunnen keren, dat *“Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker sinds lange tijd uit Afghanistan is vertrokken of er zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaats geen zicht biedt op de mogelijkheid tot vestiging in een bepaalde regio van Afghanistan of geen zicht geeft op zijn reële verblijfssituatie elders, is het voor de asielinstanties onmogelijk om een correct en juist zicht te krijgen op de eventuele nood aan bescherming van deze persoon, noch op zijn reële vestigingsalternatieven.”*

Inderdaad indien verzoeker zelf geen duidelijkheid wil scheppen over zijn verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, maakt hijzelf het de asielinstellingen onmogelijk om zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet te beoordelen.

De onmogelijkheid voor de Commissaris-generaal om met kennis van zaken te oordelen als gevolg van de door de asielzoeker zelf geschapen onduidelijkheid, valt in casu volledig ten laste van verzoeker.

Het voordeel van de twijfel geldt niet in geval de asielzoeker bewust feiten achterhoudt en derhalve zelf twijfel creëert.

De bestreden beslissing stelt terecht dat verzoeker ook op basis van de elementen die hij in het kader van zijn tweede asielverzoek aanbracht, geen reëel risico op ernstige schade loopt; artikel 48/4 van voormelde wet is derhalve niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 maart 2010 door:

dhr. M. BONTE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE